

visningsvæsenet. Jeg tror, at ingen Minister har som han Grund til at være glad ved dette Finanslooforslag. I tidligere Samlinger er der blevet fremdraget andre Ministre, navnlig Indenrigsministeren, som værende særlig heldige i Henjæende til Bevillinger; han har haft det samme Held, og jeg erkender, at de fleste af disse Bevillinger, om ikke dem alle, ere til Ting, som fremme Landets økonomiske Udvikling. Men denne Gang skal jeg fremdrage den højtærede Kultusminister som værende særlig heldig til at fremsætte Ting, som Folketinget har villet gaa ind paa. Jeg skal gøre opmærksom paa, at Gennemsnittet for Kultusministeriets Budget i Aarene 1882—87 var 2,097,655 Kr., men at Bevillingerne, som nu ere givne i Aar paa Finansloven, ere 4,758,388 Kr., altsaa det dobbelte, og man maa jo endda derved erindre, at de saakaldte særlige Fonds ere holdte helt udenfor denne Beregning. Der er naturligvis ogsaa en betydelig Stigning paa de særlige Fonds, som jeg her ikke skal komme ind paa. Det vil saaledes vise sig, at Kultusministeren nu faar dobbelt saa mange Penge til de Formaal, som fortære under ham, end han havde for ganske faa Aar tilbage. Lad os tage en Ting, som f. Eks. Kirkerne — og det glæder mig netop at kunne fremdrage den Side af Sagen — saa er der en meget stor Forstel. Tidligere, naar der var Tale om Bevillinger til Præstembeder og ny Kirker, hed det stadig: Ja, vi maa først have Præstelønningsloven, først da vil der kunne blive Tale om, at den Slags Bevillinger kunne gives, og der vil magelig kunne opspares Penge fra Præstelønningerne, fra Tienderne, til baade ny Kirker og ny Præster. Da denne Stilling ikke længere kunde holdes, sagde man: Ja, vi ville ikke give Bevillinger til saadanne Ting, uden at der af de kirkelige Midler bidrages Halvdelen. Den daværende Kultusminister, den nuværende Folketingsmand for Storeheddinge (S. Scavenius) gik ind paa, skønt lidt modstræbende, naar der var noget at tage af, saa at give Bidrag til ny Kirker. Men saa slap ogsaa disse Penge op, og Bevillingerne begyndte at standse. I Fjor slog man saa ind paa en noget anden Vej, som hderligere er bleven fortsat i Aar, idet man har bevilget 151,495 Kr. til ny Kirker, en Bevilling, som ikke kan andet end glæde mig. Navnlig har det glædet mig, at man i Stedet for at give Penge til Forsamlingshuse eller en Slags Kapeller ude paa Hederne er gaaet ind paa at give Bevillinger til virkelige Kirker, da det forekommer mig, at hvis det er rigtigt, at der er Trang til saadanne Bevillinger,

maa det være virkelige Kirker, som ere noget ganske andet for Befolkningen end blot Forsamlingshuse og Kapeller. Ny Præstembeders Oprettelse har der tidligere heller ikke kunnet være Tale om, det har allerhøjest kun kunnet gives midlertidigt, men i Aar er Midlertidigheden helt forbunden, baade med Hensyn til Præster og Præstegaarde. Overfor Behandlingen af dette Spørgsmaal er der sket et helt Omslag, jeg tør vel endogsaa sige, selv blot fra nogle faa Aar tilbage. — Skulde man f. Eks. tage Bevillingen til Kunst og Videnskab for nogle Aar tilbage, vil man se, at der kun blev bevilget meget faa Tuskende dertil; i 1881—82 blev der kun bevilget 11,908 Kr., i Aar er der bevilget 151,900 Kr., Ministeren har oprindeligt selv foreslaaet 140,800 Kr. Den sidste ærede Taler lod ikke til at være helt tilfreds med disse Bevillinger, det var en Slags Raadesekretariat, det var noget, som dette Ting ikke havde videre Indflydelse paa. Jeg vil troste det ærede kongevalgte Medlem med, at dette Ting har Indflydelse derpaa gennem sine Ministre. Ministrene ere jo væsentlig i Overensstemmelse med dette Ting, saa det har igennem dem en ganske god Indflydelse. Selv om man kalder det et Raadesekretariat saa ere dog, saa vidt jeg har lagt Mærke til, Forslagene saa godt som alle — for ikke at sige alle — stilledes af Kultusministeren, saa det er Ting, som ere vel prøvede. Man vil se, at det er rigelige Bevillinger. — Den ærede Justitsminister har fortalt os i Dag, at han er særdeles veltilfreds med, hvad han har faaet. Jeg skønner ikke lettere, end at det er lykkedes ham endogsaa i den sidste Time at faa store Bevillinger baade til Kriminalretten og til Overretten i Viborg, Ting, som det er lykkedes ham at overbevise Folketinget om ere rigtige. Jeg tvivler om, at han for faa Aar siden havde faaet saa store Bevillinger i sidste Øjeblik. Det forekommer mig, at baade den ærede Justitsminister og den ærede Kultusminister kunne være saa taknemmelige eller — det er maaske et festt Udtryk — tilfredse dermed — det er maaske et bedre Udtryk for samme Tanke — at de kunde gøre en god Begyndelse med at afskaffe de Imaa Provisorier, de have. Den ærede Kultusminister har jo Vinterlærerne i Staby Højskole; jeg har aldrig kunnet forstaa, at man skulde have Provisorier for at kunne faa Vinterlærere i Staby Højskole. Jeg er selv Skattehder i det Amt, hvor den nævnte Skole ligger; men at det skulde være en Statsjag, og at der tilmed skulde Provisorier til for at bevilge det, gaar over min Forstand og ogsaa over de flestes. Der er ogsaa andre Smaating